

Understøttelsesforeningerne i Kjøbenhavn, mislykkes jo fuldstændig, som den meget ærede Minister oplyste, idet der kun blev anvendt en 13—14,000 Kr. af de 500,000 Kr., som bleve tilstaaede ved Loven. Naar jeg desuagtet har gjenoptaget i mit Forslag de Bestemmelser, som fandtes i det af Folkethinget vedtagne i næstforrige Samling udkomne Lovforslag, saa er det ikke, fordi jeg tillægger dem i og for sig nogen Betydning, men fordi jeg tillægger dem Betydning i Forbindelse med § 6: § 6 er Hovedpunktet i Loven; uden § 6 er denne Lov aldeles Intet. Derfor Staten ikke vil lukke sin egen Kasse op til Bedste for dette Diemed og give som en virkelig Gave, kan det ikke siges, at Staten yder nogen Opmuntring og nogen Støtte af Betydning. Naar Staten ikke gjør det, ville Kommunerne naturligvis sige, som de sagde for 2 Aar siden: Ja, naar vi ikke skulle have Andet end Tilladelse til at faae et Laan af Statskassen, som vi skulle tilbagebetale inden 2 Aar, sætte vi ingen Pris derpaa. Naar derimod Staten tilbyder at give den i § 6 omhandlede Gave, ville de Kommuner, som ønske at gjøre Brug af denne Gave, men ikke ere istand til i Nebilket at staae Penge til Udredelsen af deres Halvpart af Bidraget, faae Leilighed til at faae Penge tillaaens paa kort Tid af Statskassen. Jeg tror ialtsald, at de foregaaende Paragrafer ville faae Betydning i Forbindelse med § 6, men den Opmuntring og Støtte, som disse Diemed efter min Overbevisning have Kraav paa, kan kun opnaas igjennem § 6. Naar derfor den meget ærede Regjering modsætter sig denne Paragraf, saa siger den i Virkeligheden Nei til Loven. Naar der nu tales om, at der iaar skulde være særlig gunstige Forhold tilstede, skal jeg tillade mig at henvise til den gjentagne Opfordring, som netop i denne Tid er fremkommen fra den kjøbenhavnske Understøttelsesforening og lignende private Foreninger. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Iste Valgkreds (Rimestad) har vistnok ikke havt sin Opmærksomhed tilstrækkelig henvendt paa, hvorledes der i disse Opfordringer bestandig siges: Pengene slippe op, Nøden stiger, men Pengemidlerne blive ringere! Jeg vil tillade mig at henvise til alle disse Opfordringer, men maatte det ærede Medlem ikke lægger Vægt derpaa paa Grund af det Diemed, hvort de ere fremkomne. Jeg for mit Vedkommende betragter det imidlertid som et priseligt Diemed og tror, at det er fuldkommen sandt, hvad der staar heri, og hvad der finder Sted i Kjøbenhavn i saa Henseende finder ogsaa Sted i det øvrige Land. Det er mig bekendt, og jeg tror, det er Alle bekendt, at der er Kommuner omkring i Landet, som søge at virke igjennem de Fattiges Kasse, forsaavidt de kunne faae Tilladelse af Amtsrådet til at henlægge nogle bestemte Midler dertil; men det er ialtsald kun smaa og bestemte Bidrag, som det i Almindelighed paa denne Maade kan tillades Kom-

munerne at henlægge til de Fattiges Kasse, og der er mangfoldige Kommuner, som ikke ere tilbøjelige dertil. Derfor denne Lov imidlertid bliver vedtagen, vil der neppe være nogen Kommune i Danmark, ialtsald med Undtagelse af saadanne, der ere saa heldig stillede, at de enten ingen eller saagodis ingen Trængende have — og saadanne gives — som vil kunne lade være at anvende et Beløb, enten saa stort som denne Lov kan medføre, eller ialtsald tilnærmelsesvis saa stort til Bedste for dette Diemed, og Staten vil da derigjennem have givet en virksom Støtte til at faae det tvungne Fattigvæsen afløst af det frivillige i alle saadanne Tilfælde, hvor det kan og bør afløses deraf, thi det tvungne Fattigvæsen bør selvfølgelig bestaa i visse Arter af Tilfælde, som jeg ikke behøver her nærmere at udvikle. Dette er isørigt tidligere tilstrækkeligt konstateret her i Folkethinget, dengang Fattigloven var for, og de Anstuelser, som dengang bleve udtalte af Folkethingets Flertal, deler jeg ogsaa. Hvorvidt man da vil fortsætte dermed, maa blive et Spørgsmaal daaare. Det maa næste Aar blive at tage under Overveielse, om man finder det fornødent maaste i nogle Aar eller et Par Aar — lad os tage det mindst mulige Tidsrum — at fortsætte med saadanne Foranstaltninger, og de, som ere imod, at Staten vedbliver at paatage sig en saadan Byrde til Trængendes Understøttelse i Danmark, ville jo saa have Leilighed til at sige Stop, naar man ser, om den Opmuntring, som gives i denne Lov, har ydet sin Virkning.

Buch: Jeg er det ærede Medlem taknemlig for, at han er fremkommen med sit Lovforslag; jeg tror, at det er ligesaa fuldt berettiget iaar, som det har været det i tidligere Aar, og jeg kan ingenlunde tro, at den Afvisning, som i Virkeligheden blev givet det fra den høitærede Minister og fra anden Side, er berettiget. Naar vi spørge, om der er Trang til en saadan Hjælp, svarer jeg for min Part, efter den Erfarung, jeg har ved at se ind i mange fattige Hjem: Ja, der er Trang! Og naar vi spørge, om denne Trang er selvforskyldt, saa svarer jeg: Nei, den er ikke selvforskyldt. Jeg er overbeviist om, at der er mange fattige Familier, der have arbeidet hele deres Liv fra deres tidligste Barndom, og som ikke selv ere Skyld i, at de ikke er komne til mere Belvære, end de ere komne, og derfor tror jeg, at det er rigtigt, at Statskassen ogsaa gjør Sit til at opmuntre Kommunerne til selv at give Bidrag til, at en saadan Trang kan blive afhjulpen. Der er baade i og udenfor denne Sal — og det med Grund — blevet talt saa meget om, at vi skulle søge at udvikle en stærk, livskraftig Befolkning, istand til at kunne gjøre sin Gjering baade i Fred og Krig; det er et godt og rigtigt Ord, naar det bliver talt. Men omendkjøndt det ogsaa er rigtigt,